Ч. 99 Пятниця 5 (17) мая 1895. Рік V.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годинї по полудни.
Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.
Письма приймають ся лиш франковані.
Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.
Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в бюрі дневників Люд. Пльона і в ц. к. Старостах на провинциї:
на цїлий рік зр. 2·40
на пів року зр. 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.
З почтовою пересилкою:
на цїлий рік зр. 5·40
на пів року зр. 2·70
на чверть року зр. 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

Спільне господарство а податок.

На засїданю Палати послів дня 13 с. м. вела ся дальша дебата над реформою податковою а іменно над §§. 156 до 158 і стоячими з ними в звязи §§. 173 і 174, в котрих містять ся головно постанови а накладаню особисто-доходового податку на спільне господарство. В нїмецкім текстї закона названо спільне господарство „gemeinschaftlicher Haushalt", що значить властиво „спільне ґаздоване" н. пр. двох осіб, з котрих кожда може мати своє окреме майно. Можуть то бути чоловік і жінка або инші особи. Отже §. 157 постановляє:

Доходи членів, що ведуть спільне господарство домове, мають бути дочислені до доходів господаря (настоятеля господарства, Haushaltungs-Vorstand). Коли-б однакож доходи члена не впливали до спільного господарства, тогди будуть окремо оподатковані (т. є. низше або й зовсім нї, коли дохід окремий не переходить суми 600 зр. Тут треба додати, що ся постанова має головно на оцї фіскалїзм. Коли-б не було постанови о оподаткованю спільного господарства, то могло би так бути, що розділювано би дохід із спільного господарства: чоловік казав би, що платить податок лиш від своєї части, а жінка — від своєї; податок особисто-доходовий припав би тогди низший, або й зовсім відпав би, коли-б нїяка сторона не виказала доходу висшого понад 600 зр. Противно-ж коли податок буде наложений на спільне господарство, то не лиш треба буде его оплачувати, але нераз може й після висшої скалї). Побічні кревні господаря або господинї дому, челядь і т. д., не числять ся до членів спільного господарства. Доходи жінки, що не жиє з чоловіком у спільнім господарстві домовім, а також членів родини, мають бути окремо оподатковані. Що один із супругів дає на удержане другого, коли не жиють у спільнім господарстві домовім, або що родичі дають на удержане дїтий, не жиючих при родичах, то не належить до підпадаючого податкови доходу особи, одержуючої ті запомоги.

Параґраф 158 каже, що в кождім иншім случаю (поза спільним господарством домовим) дохід, котрий дістає ся кільком особам спільно, буде оподаткований після части припадаючої на кожду окремо. Так само будуть оподатковані особи, котрі в якійсь корпорациї одержують заосмотрене цїлого дому корпорацийного, не одержуючи деяких частий того доходу, яко доходу власного. (Відносить ся то головно до духовеньства монашого).

Параґраф 173 постановляє: Коли хтось крім жінки або чоловіка заосмотрює кілкох членів родини, а має дохід не переходячий 2000 зр., тогди в місцевостях, де єсть аж до 10.000 мешканців, відшибне ся єму з основи оподаткованя двайцяту часть на кождого члена родини понад чотирох, а в місцевостях з більшим числом мешканців таку-ж саму часть на кождого члена родини понад двох. Коли же другий супруг, або инші члени родини вносять до спільного господарства власний зарібок, котрий після §. 157 належить до підпадаючого податкови спільного доходу голови родини, то тогди без взгляду на число осіб відшибне ся з цїлої суми доходу ті власні зарібки членів, але не більше як по 150 зр. на члена. Коли би по відшибненю не позістало більше як 600 зр. доходу, повинність податкова упаде сама собою.

Параґраф 174 вичисляє утрудняючі обставини: незвичайно великі кошти удержаня і вихованя дїтий, обовязки запомаганя кревних, довга недуга, задовжене, особливші нещастя, котрі при вимірі податку треба увзглядити через зачислене до низшого степеня податкового, в наслїдок чого три найнизші степені (від 600 аж до 675 зр. доходу) можуть увискати навіть повне звільнене від податку. Однакож ті взгляди можуть мати місце лиш що-до доходів не переходячих 5000 зр.

При §. 157 ставив пос. Форманек (Молодочех) внесене, щоби зі взглядів на моральність оподатковувати доходи супругів окремо, не разом, бо оподаткованє суми доходів одної родини, в наслїдок проґресиї висше, як оподаткованє окремо, може наклонити супругів і членів родини до розлуки. — Пос. Розер ставив резолюцию взиваючу правительство, щоби забезпечило рільникам, маючим дохід катастральний не висший понад 400 зр. звільнене від податку особисто-доходового. — Пос. Чеч поставив іменем Кола польского поправку до §. 173, після котрої відшибані від основи оподаткованя зарібки членів родини могли би бути численї що найбільше по 250 зр. (замість 150 зр.) на члена. — Пос. Ґрос підпер внесенє Чеча, а від себе поставив поправку до §. 173, після котрої відшибане двайцятої части на кождого члена родини, числячої більше як дві евентуально як чотири особи, повинно завсїгди потягнути за собою обнижене степеня податкового. — Кеніґ (Молодочех) ставив поправку до того-ж самого параґрафу, в котрій жадав знесеня ріжницї межи місцевостями меншими а більшими, так, щоби відшибане двайцятої части зачинало ся всюди вже від третого члена родини.

Міністер фінансів др. Пленер боронив ся

---

75)

РОЗБИШАКИ НА РІЦІ МІСІСІПІ.

Повість з житя американьских полїшуків.

Фридриха Ґерстекера.

(Дальше.)

Скоро як той птах, котрого він мав імя, сунув ся „Бляк Гак" попри стоячі повисше лодї. Під кітлами підложено огонь, а машина робила з найбільшою силою. Але „Бляк Гак" було старе судно, а „Ван Бурен" нове і майже найскорше на Місісіпі. Як стріла гонив він горі рікою, відтак передний его конець став таки добре пороти воду, а з позадної части роздали ся оклики радости і тріюмфу — з Гелени було добре видко, як там в тім місци збили ся були люди в купку. Пароход плив страшенно скоро — розбишаки додавали товщу і оливи до огню під кітлами — двох людий вхопилось вентилїв і тягнули їх в долину, щоби не випустити ані дрібки пари. Розходилось не лиш о то, щоби уйти ворога, але й щоби так поскорити, аби не було якої небезпечности від других суден.

Але хто би там серед тої дикої і непослушної ватаги міг був удержати якийсь порядок? Хто знав ся на веденю машини і міг би був зміркувати безпечність еї сили? Розбишаки думали лиш о тім, як би втечи. — Машина робила — дерево лежало стосами на покладї, кітли аж розпалили ся, колеса били гребцями по водї — з переду котила ся і розлїтала ся жовта піна, а там — от, як далеко остались поза ними з заду ті, що за ними гонили. Ще лиш трошки, а були би вже доплили до того клина, поза котрим були би щезли своїм гонителям з очий — там перед ними була вже широка, спокійна ріка, що була би їх понесла на свободу. Сонце стояло ще високо на небі і сьвітило ясно, а коли оно зайде, коли западе темна ніч — Боже сьвятий, роздав ся гук, від котрого ціле горде судно страшно затрясло ся! Біла, горяча пара заповнила весь пароход і добувала ся боками зпід покладу, а порозривані трупи і кусні розірваного парохода летїли високо в гору та з шумом і глухим лоскотом спадали відтак на воду. Цїла половина судна щезла, а коли „Бляк Гак" доплив туди і навернув в то місце, де перед кількома мінутами пукли кітли „Ван Бурена", застав ще лиш, як недобитки в розпуці бороли ся з фалями.

Коли в Гелені добачили, що на розбишацкім суднї настав вибух, запанувала там величезна радість і разом з далеким криком страху і стогнами конаючих злочинців понїс ся громкий окрик радости. Ворогів вже витратили, „Бляк Гак" взяв остров приступом, а хто не погиб в борбі, той був вже в кайданах на пароходї. Коло пристанї в Гелені заплакані жінки і дівчата розпізнавали межи погибшими своїх людий і приятелїв, а мужчини в поважнім настрою зносили поранених товаришів до найблизших домів.

А хто-ж тоті оба, що все ще борючись з собою видобули ся з води? — люди збігли ся до них і дехто хотїв їх розірвати. Але один з них, Том Барнвель, за міцно і занадто певно схопив був свою жертву, а хоч она і як в своїй розпуці і скаженїй лютости не давала ся та нігтями і зубами впила ся в тїло свого сильнїйшого побідителя, то сей все-таки, як би не чув тих ран, навіть не зважав на них.

— Вступіть ся! — крикнув він — нехай буде борба рівна, один з одним... він вже мій... я закляв ся, що змушу его піти зі мною і додержу того, хоч би він менї тут і цїлу руку обгриз.

— Чуєте, Том — відозвав ся якийсь знакомий — я єму лиш трохи ноги піднесу, щоби єму було лекше.

— Вступіть ся, Бредшав! — крикнув молодий лодкар — коли той псиско не може вже іти, то я его затягну, але нехай его нїхто і пальцем не рушить.

Роз'ярений лодкар в якімсь шаленім роздразненю тягнув свою жертву улицями міста аж до дому судиї; за ним ішли поодинокі мужчини, але він їх не видїв — все лиш гнав дальше і дальше. Лиш часом крізь затиснені зуби понеслись слова: Марийко.... я его приведу.... я его приведу.

Дійшов аж до дому — в передній комнатї

против закиду, що §. 157-им причиняє ся до деморалізованя житя супружого і родинного. Бесідник сказав, що коли-б супругів і членів родини оподатковувано окремо, то нераз прийшло би до повного звільненя від податку і зробило би великий пролом в плянї фінансовим цїлої реформи податкової. На внесеня пос. Ґроса і Чеча мінїстер згодив ся. Так само згодив ся мінїстер і на поправку пос. Кеніґа. Що-до внесеня пос. Кайзера, щоби увзгляднювано також з титулу покликаня до войска, годив ся мінїстер лиш условно, бо могло би так стати ся, що н. пр. офіцир резервовий, котрий міг би платити податок, був би увільнений від него. Наконець відповів пос. Шаманекови (Молодочехови) що не правдиві суть слова, які той посол на попереднім засїданю вложив єму в уста іменно, що він, мінїстер, будучи ще в опозициї сказав, що задрожать шиби в цїсарскій палатї від будучих єго бесїд — таких або хочби подібних слів мінїстер нїколи не сказав.

Пос. Трайнфельс поставив резолюцию в справі несправедливого подвійного оподаткованя духовеньства. — Пос. Терляґо (з лївиці) внесив поправку до §. 157, після котрої послїдний уступ мав би звучати так, що то, що один із супругів дає другому на удержанє, в віддїльнім господарстві домовім і що родичі дають на удержанє дїтий поза домом, підпадало би оподаткованю лиш тогди, коли-б заявленя ті опирали ся на якімсь окремім титулї правнім.

При голосованю ухвалила Палата: §. 157 з поправкою Терляґи; §. 158 без зміни; §. 173 з поправками Ґроса і Чеча; §. 174 з поправкою Кеніґа. Всї инші поправки відкинено. Внесенє пос. Трайнфельса принято.

Перегляд полїтичний.

Нинї відбуває ся у Відни торжество врученя Є. Вел. Цїсареви булави нїмецкого маршалка польного. В тій цїли приїхала вже до Відня депутация нїмецка під проводом кн. Альбрехта реґента Бравншвайґского.

Др. Люеґер яко перший віце-бурмістр міста Відня обняв по димісиї бурмістра Ґрібля уряд бурмістра а вчера представляв ся президентови мінїстрів кн. Віндішґрецови і намістникови Кільмансеґґови.

Угорска палата панів відкинула в спец332иальній дебатї над законом о свобідним виконуваню релігії §. 24, де бесїда о безвіроісповідности, 114 голосами против 109. В законї о рецепциї жидів відкинула § 2.

Pol. Corr. доносить, що фльоти Росиї, Франциї і Нїмеччини позістануть доти на всхідно-азийских водах, доки японьска армія не уступить ся з окупованих нею в Хінї земель. Речинець того буде зависїти від виплати Японцям відшкодованя военного.

Іспанцям доси ще не удало ся усмирити ворохобню на острові Куба і мабуть не так скоро удасть ся, бо ворохобники постановили не запускати ся доти до рішаючої битви, доки аж не будуть мати достаточних сил, щоби Іспанцїв зовсїм прогнати з острова.

Новинки.

Львів дня 16 мая 1895

— На посаду греко-кат. катихита при школї сьв. Мартина у Львові розписала міска окружна рада шкільна конкурс з речинцем до 30 червня. Платня 800 зр. з річним додатком 80 зр. на мешканє.

— Станїславівска філїя „Просьвіти“ приготовлює завязанє читальнї „Просьвіти“ в Станїславові. Така читальня завязує ся і в селї Пацикові під Станїславовом.

— Від посла п. Йосифа Гурика одержуємо отсе письмо: Маю честь запросити моїх Вп. Виборцїв, як також Всеч. оо. Духовних і начальників громад станїславівского повіта, на справозданє посольске, котре зложу дня 4 червня, с. є. ві второк по зелених сьвятах, в Станїславові в сали тов. „Ґвязди“ при ул. Седельмаєра о год. 11-ій перед полуднем. Зі взгляду на важність маючих обговорити ся справ, прошу о як найчисленнїйшу участь. — *Йосиф Гурик*, посол.

— Зміна власности. Часть села Лукавиця горішна, в стрийскім повітї, купив від Бавманової за 15.000 зр. Володимир Бараньский, властитель більшої посїлости в стрийскім повітї.

— Суд в Коломиї — як заявив в комісиї буджетовій мінїстер ґр. Шенборн на внесену петицию адвокатів коломийских — має бути побільшений о чотирох урядників концептових, двох урядників манїпуляцийних, одного для веденя книг ґрунтових, а також о чотирох возьних. Дотичний кредит має бути вставлений в буджетї державнім на рік 1896-ий.

— З Жидачева пишуть нам: Дня 14 мая о годинї $10^1/_2$ перед полуднем вибух огонь у тутешного міщанина Михайла Олеся, заступника бурмістра міста Жидачева з незнаної причини. Помимо надзвичайно скорого а тим більше і спосібного ратунку як зі сторони міщан, так і місцевої сторожи охотничої огневої і також сторожи журавеньскої, котра вправдї вже за пізно прибула, стали жертвою огня: тутешний ц. к. суд повітовий, з котрого акти і табулю уратовано, уряд громадский, костел і 6 реальностий. Небезпечність була так велика, що если би не п. Ґалецкий ц. к. староста і п. Ґіртлер ц. к. радник суду краєвого, під проводом котрих ратували люди всякого стану, то не много було би бракувало, аби цїлий Жидачів не став жертвою того гостя. Крім того п. Кухарский ц. к. канцелїст табулярний виратував табулю, п. Вільгельм Кампе ц. к. канцелїст судовий також виратував свої акти з реґістратури при помочи п. Антона Добровольского диетаря судового, Франца Пентного, Володислава Куминьского, диетаря табулярного, і заступника возьного Михайла Айсенберґа. При тім годить ся замітити, що п. І. Воляк ц. к. постенфірер жандармериї, помимо своєї недуги, котру від довшого часу терпить, причинив ся много до ратунку.

— Нові церкви будують ся в львівскій архіепархиї: в Хоруснї деканата щирецкого, в Вишкові ad Синечів дек. скільского, в Бурканові ad Золотники дек. теребовельского і в Глещаві того-ж деканата. — В перемиській епархиї має ся будувати нова церков мурована в Махнові дек. угнївского. В поміч громадї і пароxови о. Корн. Кузикови, прийшла властителька Махнова п. Мария Йосифа Лїтиньска, котра пожертвувала огород в вартости 400 зр. на розширенє площи під будову церкви, а також цегол за 100 зр. на приходский дім, дуби

не було нїкого, двері були лиш приперті — Аделя, що ледви сама могла устоятись на ногах, завела перестрашену на смерть борбою Ядвиґу до єї комнати на гору, щоби она ще не довідала ся, не почула того, що для неї найстрашнїйше. А на долинї, в малій, холодній комнатцї, котру лише що нинї призначили були для недужої — коло постелї, на котрій лежала витягнена блїда, закостенїла постать дївчини, стояли дві женщини — Мрс. Смартова і Нансі — перша з них заломила руки і їй котили ся рісні сльози по лици, а Нансі присїла в ногах коло постелї і зі страхом споглядала великими, чорними очима на лице — мертвої.

— Я привів єго, Марийко.... я привів єго! — понїс ся тріюмфуючий голос шаленого по комнатї, де лежала померша — сюди, сюди іди, ти зьвіре, а тепер на колїна перед отсею сьвятою! І вхопивши злочинця, що з цїлої сили опирав ся, а все-таки мусїв піддати ся, затягнув єго до вузких сїний а звідси до перших отвертих дверий.

Мрс. Смартова і Нансі аж крикнули, так були нараз перепудили ся, а Том, що тягнув злочинця за собою, тепер і сам настрашив ся, та здивований повів доокола очима. Глянув на обі женщини, що перепуджені видивили ся на него, повів очима по цїлій привітно устроєній комнатцї та по густо заслонених вікнах, крізь котрі лиш денеде добувало ся промінє сонця; — як би шукав когось, а бояв ся спитати про него. — Аж ось — побачив постїль, що стояла в найтемнїйшім кутику; а звідтам, де на вікнї відхилила ся була трошки заслона, добував ся промінь сьвітла і ослаблений ще тоненькою ґазою осїняв як би яке сьвяте сияєво блїде, тихе личко помершої.

Лодкар задрожав, як коли-б єго куля пробила — нїчого вже більше не видїв, лиш ту блїду, трогаючу постать — рука єго, котрою як би в залїзних клїщах держав свою жертву, попустила мимоволї, а Сандер користаючи з догідної хвилї, висунув ся тихцем за двері і вибіг на двір.

Том вже більше єго не видїв. — Як би бояв ся, щоби не збудити задрімавшої, приступив він до постелї, зложив руки і довго дивив ся мовчки та важко на єї любе, блїде личко. — Богато, богато хвиль так він перестояв; з єго уст не добув ся анї один голос, з єго грудий анї одно зітхненє, а обі женщини аж дух заперли в собі — тихе горе бідного було так велике, так важке, що они й не важили ся відозвати ся до него. Наконець склонив він поволи голову до мертвої любки, одно слово болю:

„Марийко!“

вирвало ся єму з грудий і він заплакав гірко та припав коло помершої на колїна.

37.

Закінченє.

Коли прогудять осїннї бурі і добре обтрясуть лїси та з шумом проженуть на полудне парну, лїтну спеку; коли степи і бори вкриють ся пречудними, осїнними красками; коли сасафрас дістане червоні як кров плями, що нераз дразнять і зводять мисливого; коли листє американьского оріха волоского само одно засьвітить ся чудною ясно жовтою краскою, підчас коли инше листє ще раз наново відсьвіжуєсь, щоби не виглядати як старе; коли птицї збирають ся до вилету, а спадаюча жолудь та ягоди страпать і полохають дикого звіра: тогди починає ся в Америцї найкрасша, найвеличавійша пора — „індияньске лїто“ — а обсипану плодами землю вкриває цїлими місяцями ясне, синє небо, на котрім не видко анї одної хмарки.

Тогди настає пора, коли на далекім заходї ласий медвідь волочить ся попід білі дуби, вишукує найкрасші і найобильнїйші, лїзе на них, оком знатока вибирає галузь, що найбільше зродила, бурмотить вдоволений і майже ломить єї під собою. Тогди іде олень через лїс слїдом за ланею, індики збирають ся в стада і навіть вже не вилїтають за поживою на дерева, бо преці найсолодші, найкрасші ягоди лежать на земли; сїра вивірка шелестить в листю і ловить спадаючі оріхи; синя сойка робить крик між галузєм, а голуби величезними стадами летять на полуднє. Цїла природа жиє і віддихає та робить собі із мягкого, зівялого листя теплу та вигідну зимівку для охорони від студених, північних вітрів.

Було то в таку пору одної теплої недїлї під конець місяця жовтня, коли в державі Джорджія їхало двох їздців широким битим гостинцем, що веде з малого місточка Черокі аж до одної великої плянтажі, саме понад ріку Апалячіколя, впадаючу до мехіканьского заливу. Перед брамою, коло красно положеного двора, побіч котрого зпоміж оранжевих гаїв виглядали ясні стріхи муриньских хат, стали они на хвильку і розглянулись по тій чуднїй красї, яка тут представила ся нараз їх очам.

Двір був одноповерхий, але мав доокола веранду, а від дому аж до брами була доріжка обсаджена розлогими хіновими деревами, около котрих лїтали стадами пташки та об'їдали ягоди з рісних китиць. Сходи, котрими сходило ся до огорода, були майже зовсїм заслоненї дикими міртами, а коло них росли золотисті помаранчі і аж занадто доспілі ґранати.

По обох боках двора стояли ще два величаві дерева оріхові, а таки дїйстно чудний вид представляв високий корч тулїпановий, по котрого сірім пни вила ся біла, в серединї червона рожа лїанова і пахучі свої галузки

та лати на провізоричну каплицю, і обіцяла зложити вскорі конкуренцийну часть та й ще пожертвувати кілька сот зр. на будову церкви. Благородна ся пані обіцяла подарувати і під будову школи в Махнові площу з огородом, де тепер стоїть коршма. — В Полянах суровичних дек. ясліского гарно обновлено церков заходом о. Андр. Дроздовского. Громадяни зложили на сю ціль 630 зр., а еміґранти з того села в Америці 500 зр.

— Память Тараса Шевченка почтили Русини в Америці. „Свобода", згадавши про сьвятковане 34-их роковин смерти поети в старім краю, пише дальше: „Тут на вільній земли почтено память незабутого Тараса тим, що відправлено панахиду за его душу. Колись і тут належито почитати-мем его память, наколи троха більше прозрять менші брати і оцінять его горе і сьльози і ті пісні, що виливав, просячи у Бога лучшої долі для скованого народу".

— Огні. В Довгополи, новоторгского повіта, погоріло 120 хат; з цілого села остало лише 4 хати. — Токи, одно з найбогатших сіл в повіті збаражскім, згоріло майже цілком. Близших вістий ще нема. — Дня 14 мая вибух огонь в Комарні і знищив половину міста. Страти величезні. Близших вістий поки-що нема. — В Кутисках, товмацкого повіта, погоріло дня 11 мая 19 селяньских загород. З погорільців лише два були обезпечені на 650 зр. — В Римі погорів дня 14 мая театр Politeama Adriano. Пожар вибух о 5-ій годині рано і обхопив також 5 сусідних домів. Богато осіб потерпіло тяжкі скаліченя. На місци пожару, що наробив до півтора міліона шкоди, явив ся між иншими також король Гумберт. Припускають, що огонь був підложений.

— Зьвірского убийства допустив ся в Кракові 19-літний різницкий челядник Володислав Пашковский. В понеділок вечером стрітив его на улици торговельник худоби Іван Міщиньский і зажадав від него папіроса, а коли Пашковский папіроса не дав, ударив его Міщиньский в лице. Пашковский витягнув тоді великий наострений різницкий ніж і пхнув Міщиньского два рази так сильно, що той на місци сконав. Убийника вислїджено в второк рано і він признав ся до вини.

— Нелїтний убийник. Дня 13 мая вечером прийшов у Львові до своєї товаришки забав 7-лїтної дівчинки Марії Тарчали 8-лїтний хлопець Генрик Топик і хотів з нею бавити ся. Дівчинка не хотїла і вигнала хлопця з подвіря. Тоді Топик ударив єї каменем так сильно в груди, що дівчина до рана померла.

— В Фріленд (в Пенсільвенії) — як доносить „Свобода" — напала перед двома місяцями шайка замаскованих розбишак в ночи на дім руского пароха о. Гуловича і хотїли его вбити та обрабувати. Хоч много разів свистали кулї над головою о. Гуловича, він боров ся відважно доти, доки не прийшла людска поміч а лиходії повтікали.

— Живцем похоронена. О страшній пригоді доносять париські часописи: Перед кількома днями похоронено в селї Дусар, в Савої старшу женщину, Рассо, що померла попередного дня. Один з грабарів, що засипував могилу, учув виразно кілька ударів під землею. Закликав товариша, працюючого недалеко і оба пересьвідчили ся, що під землею чути дійстно якісь удари. По нараді рішили дати знати властям. Перший прибув на місце сьвященик. Однако з причини, що не було дозволу на відкопане гробу, побоювано ся отворити домовину, а відкинено лише землю, щоби дати приступ воздухови, аби нещастна женщина могла віддихати. Аж коло полудня, коли полагоджено ріжні формальности, отворено домовину. Сьвідки зізнають, що Рассо жила ще, але лїкар, котрого прикликано доперва о пів до семої вечером, застав вже трупа.

— Средство на сплетні. В місточку Інстербурґ, у всхідній Прусиї, завязало ся товариство против сплетень і обмов. Члени того товариства, щоби спинити пануючі в місті сплетнї, рішили о кождій обмові, яка дійде до їх відомости, доносити оклеветаному і подавати їм назвище клеветника і тих осіб, що дальше розносять сплетнї. Клеветникови і его спільникам будуть відтак видавані карні процеси. Члени товариства зобовязали ся словом чести не зрадити тайни, що належать до того товариства. Незаможним членам буде каса товариства уділяти підмог на ведене процесів.

— Вісти з Риму. „Душпастир" одержав з Риму ось такі вісти: В пятницю по Великодни скінчив ся головний перегляд нашого синоду колеґією кардиналів. — В „Vera Roma" було в рубрицї „Вісти з Ватикану" на першім місци про замовлений приїзд Русинів до Риму (урядово). — На засїданю кардиналів в пятницю також по Великодни (під президиєю Єго Сьвятости) мала бути порушена квестия рускої колеґії. Monsgr. Veccia, секретар Пропаґанди для справ всхідних мав одержати певну суму на відреставроване дому при церкви Сергія і Вакха, де руска колеґія має бути уміщена тимчасово, доки не вибудує ся нова колеґія в місци догіднїйшім.

— Нове озеро коло Риму. Одна римска ґазета пише: В ночи з великодної суботи на недїлю ночувало кількох пастухів в шопі коло горбка Сан Мартіно недалеко місцевости Лепріняно під Римом, коли нараз вівцї, що були в тій шопі, стали дуже блеяти, а відтак кинули ся в розтіч. В тій самій хвили почули пастухи сильний гук під землею, при чім трясла ся земля. Перепуджені вибігли з шопи і побачили, як перед ними отвирає ся чорна пропасть, з котрої показала ся синява полумінь а в воздусї чути було сїрку. Пастухи утїкли на поблизький горбок, а над раном пішли до села і розповіли о всім місцевому начальникови. Начальник разом з кількома відважними мужчинами вибрав ся зараз на місце і підійшов над сам край пропасти. Земля запала ся була на 12 метрів завглубшки, але в тім часї, коли там була зверхність громадска, заглублене було ще сухе і лише сїркові випари добували ся на верх. Кілька днів пізнїйше зробив собі до сего заглублення дорогу потік Ґрамічия і наповнив его водою, але рівночасно сам висох, хоч перше було в нїм тілько води, що обертав два млини. Береги нового озера такі рівні, немов би були витесані з каменя. З води вистає кілька зелених островців. — В подібний спосіб як тепер повстало в тій самій околици 1856 року озеро Пуццо, котре й доси істнує і має богато води.

ТЕЛЄҐРАМИ.

Відень 16 мая. Є. Вел. Цїсар має дня 29 або 30 с. м. виїхати до Лїнца на торжество відкритя нового музея.

Будапешт 16 мая. Президент міністрів Банфі виїхав вчера вечером до Відня.

Специя 16 мая. Італїяньска ескадра під проводом князя Дженови має 20 с. м. виїхати до Кіль на торжество отворення північно-всхідного каналу.

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 мая 1895 після середно-европ. год

Відходять до

	Поспішні			Особові			
Кракова	8·40	2·50	11·	4·55	10·25	6·45	—
Підволочиск	—	1·56	5·46	—	9·50	10·20	—
Підвол. з Підзам.	—	2·10	6·	—	10·14	10·44	—
Черновець	6·15	—	—	10·30	2·40	—	—
Черновець що понедїлка	—	—	—	10·35	—	—	—
Стрия	—	—	—	5·25	9·33	—	7·38
Сколього і Стрия	—	—	—	—	—	3·00	—
Белзця				9·15	7·10		

Приходять з

Кракова	1·22	5·10	8·40	7·00	9·06	9·00	—
Підволочиск	2·25	10·00	—	8·25	5·00	—	—
Підвол. з Підзам.	2·13	9·44	—	8·12	4·33	—	—
Черновець	9·50	—	—	1·32	7·37	—	—
Черновець що понедїлка	—	—	—	6·17	—	—	—
Стрия	—	—	—	12·05	8·10	1·42	—
Сколього і Стрия	—	—	—	9·16	—	—	—
Белзця				8·00	4·40		

Поїзд блискавичний зі Львова 8·40 рано, в Кракові 1·48 по полудни, у Відни 8·56 вечер.

Поїзд блискавичний до Львова 8·40 вечер, з Кракова 2·04 по полудни, з Відня 7·04 рано.

Числа підчеркнені, означають пору нічну від 6 год. вечером до 5 год. 59 мін. рано.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

запускала глубоко межи темно-зелене і сочисте листе. Як би живими китицями оплїтали они сей пахучий корч, і тут ще раз так красно посвистував дрозд, коли вечером засьвітили там тисячі а тисячі огнистих хрущиків.

— Таки правда, Біль — відозвав ся один з тих їздців, потершись рукою по нозі, в котру під черевом коня вкусив его москіт — Джіммі жиє собі тут дуже по паньски.... от дивіть ся на него, став плянтатором, а старого батька лишив в Арканзасі, нехай там їсть собі суху оленину.

— А хиба-ж він вас не досить напросив ся, вас та й тещу, щоби ви перенеслись до него? — спитав тамтой другий — а ви може хотїли?

— Не такий я дурний, Куку — розсьміяв ся старий і підніс ся трохи, щоби заглянути поза штахети — не такий я дурний. Правда, ми уїхали нинї добрих сім миль, а чи було видко хоч один слїд оленя? Чи слїд, що тут де в лїсї індики? — о медведях вже й не говорити. Нї, Біль, для нас обох таки Арканзас найлїпший. Хиба що би нас взяла охота іти до Калїфорнії. Але я вже за старий на то. Та як ми тут дістанемо ся? Може брама заперта?

Він під'їхав під браму і станув ногою на клямку а брама почала поволи отвирати ся.

— Чи єсть хто дома? — крикнув старий грімким голосом, а зпоза чотирограних стовпів, на котрих спочивав цілий дім, вибіг якийсь мулят.

— Твій мастер дома, Дане? — спитав Кук і нахилив ся до него.

— Мій мастер? — повторив мулят і видивив ся здивований, бо аж своїм очам не вірив, але відтак аж підскочив з радости і крикнув:

— Господи.... маса Ляйвлї.... маса Кук.... маса Кук.... то-ж то місус буде тїшити ся! — а відтак прискочив до них і став цїлувати по руках та й забув навіть, що треба взяти від них коні.

— От так, Дане... отсе здалось би — сказав Кук і дав єму поводи від свого коня в руки — що-ж тут чувати? Всї здорові?

— Здорові, маса! — відповів мулят.... всї що до одного, і Дан також.... нога лишилась при нїм.... доктор від трупів нехай дивить ся, чи не роздобуде собі деинде мулятської ноги....

— А твій пан? — спитав старий.

— Має ся також вже лїпше! — сказав Дан — ще лиш трошки недомагає. — Чуєш Нансі.... заведи отсих панів на гору до місус і маси; Господи, то-ж то місус буде тїшити ся!

Дан все ще щось балакав, але оба мужчини пішли борзо за дівчиною, котра вибігла борзо по сходах і отворила двері. Аж ось старий Ляйвлї станув нараз чогось.

— От тобі маєш! Був би вже й забув.... чуєш, Дан.... приведи-ко борзо мого коня назад!

— Та на що? — спитав Кук здивований і оглянув ся за старим. — Дан заведе его до стайнї, а відтак принесе наші річи на гору.

— Витайте, по тисяч разів витайте! — відозвав ся веселий голос, і Аделя — але не Аделя Динмор, лиш хорошенька мала жіночка Джемса Ляйвля — збігла сходами против них на долину. — Мої любі татку Ляйвлї.... витайте нам.... витайте нам шурине Куку.... як то красно, що ви прецї раз додержали своєї обіцянки.

(Конець буде.)

З друкарні В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера.